ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ... ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ἔξω στὴν αὐλή, ἐξακολούθησε ὁ βαρωνίσκος, ἔχω ἀφήσει δυὸ στρατιῶτες, τοὺς ὁποίους μποροῦσα νὰ καλέσω ἀμέσως σὲ βοήθειά μου. Σ' αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς στρατιῶτες θὰ γράψω ὅτι δὲν μοῦ χρειάζονται πειά καὶ θὰ τοὺς διατάξω νὰ φύγουν ὅσο μποροῦν γρηγορώτερα.

— Πάρε χαρτὶ καὶ μελάνη, τοῦ εἶπε ἡ δεσποινὶς Βάζα. Οἱ στρατιῶτες ὅμως δὲν θὰ φύγουν, παρὰ ὅταν ἐσεῖς θᾶστε μακρυά. Ἔχω τὸ λόγο μου ποὺ τὸ κάνω αὐτό.

— Ναί, ἀλλὰ θὰ μᾶς ἰδοῦν ὅταν θὰ βγαίνουμε...

— Ἡσυχάστε. Δὲν πρόκειται νὰ ἰδοῦν τίποτε...

Ἐνῶ ὁ βαρωνίσκος, τρομαγμένος, προσπαθοῦσε νὰ χαράξῃ σ' ἕνα χαρτὶ μερικὲς γραμμές, ὁ Ρογῆρος ἔσκυψε στ' αὐτὶ τῆς Λευκῆς καὶ τῆς εἶπε σιγὰ αὐτὰ τὰ λόγια :

— Ἀγαπημένη μου, πρόκειται νὰ σᾶς ἀφήσω καὶ νὰ φύγω. Μόνον ὁ Θεὸς ξέρει πότε θὰ συναντηθοῦμε. Πρὶν ἀναχωρήσω ὅμως, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς δώσω μιὰ συμβουλή.

— Σᾶς ἀκούω, φίλε μου, ἀποκρίθηκε ἡ νέα.

— Ἐδῶ πέρα δὲν εἶσθε πειὰ ἀσφαλής. Ὁ Λέϊσεστερ εἶνε πανίσχυρος καὶ δὲν θὰ θελήσῃ νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τὰ ἄτιμα σχέδιά του. Ὅσον καιρὸ θὰ βρίσκεστε στὴν Ἀγγλία, ἡ τιμή σας καὶ ἡ ἐλευθερία σας θὰ διατελοῦν ὑπὸ διαρκεῖς κινδύνους. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ γυρίσετε στὴ Γαλλία...

Ἡ Λευκὴ διέκοψε τὸ Ρογῆρο καί, δείχνοντάς του ἕνα γράμμα ἀνοιχτό, τοῦ εἶπε :

— Διαβάστε. Τὸ ἔγραψα ἀπόψε.

Τὸ γράμμα αὐτὸ ἀπευθυνόταν πρὸς τὸν σὶρ Ζερβαὶν Οὔξβρίγ, συγγενῆ τῆς δουκίσσης Λωγκεστὸν καὶ διοικητὴ τοῦ Δούβρου. Ὁ Οὔξβρὶγ παρεκαλεῖτο νὰ σπεύσῃ στὸ μέγαρο τῆς δουκίσσης τὸ ταχύτερον καὶ νὰ θέσῃ στὴ διάθεσι τῆς δεσποινίδος Βάζα μιὰ γαλέρα γιὰ νὰ περάσῃ ἀντίκρυ, στὸ Καλαί.

Μόλις ὁ Ρογῆρος ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωσι, ἡ νέα τὸν ἐκύτταξε μὲ τρυφερότητα στὰ μάτια καὶ τοῦ εἶπε :

— Βλέπετε ; Εἶχα μαντέψει ἀπὸ πρὶν τὴν ἐπιθυμία σας καὶ φρόντισα νὰ τὴν ἱκανοποιήσω.

— Εἶστε σωστὸς ἄγγελος, ἀγαπημένη μου.

Ἡ Λευκὴ ἄναψε ἕνα λυχνάρι καὶ εἶπε στὸ Ρογῆρο :

— Ἀφοῦ βεβαιωθῆτε προηγουμένως ὅτι ὁ μυσαρὸς αὐτὸς ἄνθρωπος δὲν ἔχει κανένα ὅπλο μαζύ του, ὁδηγῆστε τον στὸ περίπτερο ἀπ' τὸν ὑπόγειο διάδρομο κι' ἐγὼ θὰ σᾶς φέρω ἐκεῖ τὰ ἄλογα. Γιὰ νὰ μὴ σᾶς ἀντιληφθοῦν δὲ οἱ ἄνδρες τοῦ κόμητος Λέϊσεστερ, περᾶστε ἀπὸ τὸν κῆπο κι' ἀπὸ κεῖ πάρτε τὸ δρόμο γιὰ τὴ Σκωτία...

Ὁ Ρογῆρος ἀφήρεσε τὸ ξίφος καὶ τὸ μαχαίρι τοῦ αἰχμαλώτου καὶ ἀκολούθησε τὶς ὑποδείξεις τῆς Λευκῆς. Ἡ νέα δὲν ἄφησε νὰ τὴν περιμένουν πολύ. Σὲ λίγο ἔφτασε μαζὺ μ' ἕναν ὑπηρέτη της στὸν κῆπο, μὲ τὸ ἄλογο τοῦ Ρογήρου καὶ μ' ἕνα ἄλλο γιὰ τὸ βαρωνίσκο.

— Ὥρα καλή, Ρογῆρε ! εἶπε ἡ Λευκὴ στὸ νέο, πηγαίνοντας κοντά του. Εὐχαριστῶ τὸ Θεὸ ποὺ μοῦ ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ σὲ σώσω. Ἀπ' αὐτὴ τὴν ὥρα εἶμαι ἀρραβωνιαστικιά σου.. Ὅταν ξαναϊδωθοῦμε, θὰ γίνω σύζυγός σου. Νὰ εἶσαι πάντοτε γενναῖος καὶ νὰ ἐνεργῆς μὲ φρόνησι. Συλλογίζου κάποτε τὴν Ἑλένη... τὴν Ἑλένη σου, ποὺ δὲν θὰ σὲ βγάζῃ ποτὲ ἀπὸ τὸ νοῦ της.

— Λευκή ! ἐτραύλισε ὁ νεανίας μὲ δακρυσμένα μάτια καὶ τρεμάμενη φωνή. Πρὶν χωριστοῦμε, ἤθελα...

Δὲν μπόρεσε ὅμως νὰ ἐξακολουθήσῃ, γιατὶ ἡ συγκίνησις τοῦ ἔπνιγε τὰ λόγια του. Ἐκείνη ὅμως ἐννόησε τὴν ἐπιθυμία του. Περιέβαλε τὸ λαιμὸ τοῦ μνηστῆρος της μὲ τὰ ἀβρᾶ της χέρια καὶ ἔφερε τὰ χείλη της στὸ στόμα του. Ἀντιλήλαξαν ἕνα φίλημα θερμό, παράφορο.

Ἡ Λευκὴ κλονίστηκε. Ὁ Ρογῆρος τὴν ἔσφιξε στὸ στῆθος του μὲ λαχτάρα. Κατόπιν βγῆκε ἀπ' τὸ περίπτερο μὲ τὴν καρδιὰ παλλομένη δυνατὰ καὶ τὸ κεφάλι ζαλισμένο, κάθισε σ' ἕνα κορμό, ἔγραψε ἕνα γράμμα γιὰ τὸ Χόβαρτ, τὸ ἔδωσε σ' ἕνα πιστὸ ἱπποκόμο τῆς δουκίσσης Λωγκεστὸν, πήδησε στ' ἄλογό του κι' ἔγινε ἄφαντος μαζὺ μὲ τὸν Τροῦμφυ, χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ κυττάξῃ καθόλου πίσω στὸν πύργο.

Ὕστερ' ἀπὸ μιᾶς ὥρας κοπιασμὸ ὁ Ρογῆρος γύρισε πρὸς τὸ συνοδό του καὶ τοῦ εἶπε :

— Λοιπόν, ὅπως εἴπαμε. Πρόσεχε νὰ μὴν κάνῃς καμμιὰ τρέλλα, γιατὶ σ' ἔχω προειδοποιήσει γιὰ τὴν τύχη σου. Στὴν παραμικρὴ ὕποπτη χειρονομία σου, στὴν παραμικρὴ αἰνιγματικὴ λέξι σου, θὰ σοῦ φυτέψω μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι !... Ἐπίσης καὶ ἡ ψυχή σου ἀποκλείεται, γιατὶ τὸ ἄλογό μου εἶνε καλύτερο ἀπὸ τὸ δικό σου. Ὅσο γιὰ τὰ πιστόλια μου, ρίχνουν σ' ἀπόστασι ἑκατὸ βημάτων καὶ δὲν ἀστοχοῦν ποτέ...

Ὁ Τζὼν Τροῦμφυ σήκωσε τοὺς ὤμους του σὰν νἄθελε νὰ δείξῃ πὼς ἄδικα τὸν ὑποψιαζόταν ὁ σύντροφός του, μὰ τὸ βλέμμα του φανέρωνε πὼς ὁ Ρογῆρος δὲν εἶχε ἄδικο νὰ τοῦ πῇ τὰ λόγια αὐτά...

Γι' αὐτὸ ὁ νέος δὲν τὸν ἄφηνε καθόλου ἀπ' τὰ μάτια του. Τὸν παρακολουθοῦσε μὲ ἄγρυπνο βλέμμα. Δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ἀπομακρυνθῇ καθόλου ἀπὸ κοντά του, οὔτι νὰ συνομιλήσῃ μὲ τοὺς ξενοδόχους στὸ δρόμο. Ἔπεφτε νὰ κοιμηθῇ στὸν ἴδιο κοιτῶνα μ' αὐτὸν καὶ δὲν ἐκοιμόταν παρὰ μὲ τόνα μάτι μονάχα.

Κατὰ τὸ βράδυ τῆς τρίτης ἡμέρας, οἱ δυὸ ὁδοιπόροι σταμάτησαν στὸ Ἴγκλετον, μιὰ μακρὴ κώμη, ποὺ δὲν ἀπεῖχε παρὰ μόλις τέσσερες λεῦγες ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς Σκωτίας.

Ὁ Ρογῆρος καὶ ὁ Τροῦμφυ διευθύνθηκαν σ' ἕνα ξενοδοχεῖο, ὅπου συγκεντρωνόνταν οἱ στρατιῶτες ἀμφοτέρων τῶν ἐπικρατειῶν κι' ἐρχόνταν τακτικὰ σὲ διαπληκτισμοὺς ποὺ κατέληγαν σὲ μικροσυμπλοκές.

Μέσα στὴν αἴθουσα ποὺ μπῆκαν οἱ δυὸ ταξειδιῶτες, βρισκόνταν ἑφτὰ-ὀχτὼ χωρικοί, ποὺ ἔπιναν καὶ κακολογοῦσαν τὴ Μαρία Στοὔαρτ, καταχρίνοντας συγχρόνως τὴ βασίλισσα Ἐλισσάβετ, ἡ ὁποία δὲν ἀποφάσιζε ἀκόμη νὰ τιμωρήσῃ τὴν ἀντίπαλό της.

Κάθε μιὰ λέξι ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ στόμα τους ἐπλήγωνε βαθειὰ τὸ Ρογῆρο καὶ τὸν ἐπίκραινε. Πολλὲς φορὲς ἐδοκίμασε νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τῶν ὑβριστῶν τῆς ἀτυχοῦς βασίλισσας, ἀλλὰ ἡ ἀνάμνησις τῆς Λευκῆς τὸν ἐσυγκράτησε.

Προσεπάθησε λοιπὸν νὰ φανῇ ἀτάραχος, ἀλλὰ ἐπειδὴ κατάλαβε ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ὑπομείνῃ ὡς τὸ τέλος, ἔγνεψε στὸ βαρωνίσκο νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Ὁ σὶρ Τζὼν ὑπήκουσε στὴν πρόσκλησί του, ἀλλὰ πρὶν βγῇ ἀπ' τὴν αἴθουσα, πλησίασε τὴν παρέα τῶν χωρικῶν καὶ τοὺς εἶπε σιγὰ καὶ βιαστικά :

— Ὁ νέος αὐτὸς ποὺ συνοδεύω εἶνε ὁ ἀντικόμης Κίλσυθ, εὐνοούμενος τῆς Μαρίας Στοὔαρτ καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς κυριωτέρους αὐτουργοὺς τῆς ἀποδράσεώς της, ἡ ὁποία προετοιμάστηκε τελευταῖα στὸ φρούριο τῆς Βεϋλάνδης καὶ ἀπέτυχε, ὅπως ξέρετε...

Οἱ χωριάτες, μόλις ἄκουσαν τὰ λόγια αὐτά, ἔγιναν ἄνω-κάτω. Ὁ πιὸ γέρος ἀπ' αὐτοὺς ψιθύρισε στὸν σὶρ Τζών :

— Φεύγοντας αὔριο, περᾶστε ἀπὸ τὸ δάσος Βλακβώδ. Θὰ πιάσουμε τὸ φιλαράκο αὐτὸ καὶ θὰ μοιράσουμε τὴν ἀμοιβή. Σύμφωνοι ;

— Ναί, ἔγνεψε ὁ σὶρ Τζών...

Τὴν ἄλλη μέρα, μόλις βγῆκε ὁ ἥλιος, οἱ δυὸ ὁδοιπόροι σηκώθηκαν καὶ ἐξακολούθησαν τὴν πορεία τους. Κατὰ τὶς ὀχτὼ περίπου εἶχαν φτάσει στὸ δάσος Βλακβώδ, ποὺ βρίσκεται σχεδὸν στὴ μέση τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Σκωτίας, μισὸ ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ καὶ μισὸ ἀπὸ τὴν ἄλλη.

— Τώρα, κύριε ἀντικόμη, εἶπε ὁ βαρωνίσκος στὸν Ρογῆρο ὅταν ἔφτασαν ἐκεί, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς ἀποχαιρετήσω σὲ λίγο καὶ θὰ ὁμολογήσετε ὅτι ἐξεπλήρωσα τίμια τὴν ὑποχρέωσί μου μέχρι τέλους...

— Δηλαδή, ἀποκρίθηκε γελῶντας ὁ Ρογῆρος, καθήσατε φρόνιμα, γιατὶ ἀγαπᾶτε πολὺ τὴ ζωή σας καὶ δὲν εἴχατε ὄρεξι νἀρθῆτε σὲ ἐπαφὴ μὲ τὶς σφαῖρες τοῦ πιστολιοῦ μου...

— Κύριε ἀντικόμη, μὲ προσβάλετε ! ἀπάντησε ὁ σὶρ Τζὼν δῆθεν πειραγμένος.

Ὁ Ρογῆρος περιωρίστηκε νὰ χαμογελάσῃ πικρὰ καὶ δὲν ἀποκρίθηκε.

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ Ρογῆρος κάθησε σ' ἕναν κορμὸ κι' ἔγραψε ἕνα γράμμα...